

Chương 8

Sao Cậu Ta Có Thể Bỏ Qua Hiềm Khích Lúc Trước Để Làm Em Trai Ngoan Của Cô Chứ

Dì Trần dẫn Lệnh Mạn lên một căn phòng trên lầu hai.

Bà ấy cầm chìa khoá mở cửa, giới thiệu: “Lệnh tiểu thư, sau này đây chính là phòng ngủ của cô, bà chủ đã dặn tôi đổi toàn bộ chăn ga mới, đồ tắm rửa trong phòng cũng đều là đồ mới, hy vọng cô có thể sớm làm quen.”

Lệnh Mạn mỉm cười gật đầu: “Cám ơn dì, dì Trần.”

Cô đi vào trong phòng xem qua một lượt.

Rõ ràng căn phòng này đã được sắp xếp lại một cách chu đáo để chào đón cô vào ở, chăn và rèm cửa sổ đều được đổi thành màu tím nhạt, đồ trang trí tinh tế mà không mất đi phong cách, bầu không khí rất yên tĩnh thoải mái.

Chỉ cần nhìn qua là biết phòng của một cô gái.

“Lệnh tiểu thư, cô nhìn xem còn thiếu gì nữa không?”

“À, không có.” Lệnh Mạn xoay người lại: “Hôm nay đã làm phiền dì rồi, dì Trần.”

Dì Trần cười cười: “Không sao, vậy tôi xuống lầu trước, có chuyện gì cô cứ gọi tôi.”

“Vâng.”

Sau khi dì Trần đi, Lệnh Mạn chậm rãi thu hồi nụ cười.

Đứng lâu đến như vậy, thực sự là thất lưng của cô sắp không chịu được nữa.

Việc cô phải làm ngay bây giờ chính là nghỉ ngơi triệt để, nằm dài trên giường thả lỏng toàn thân.

Nhưng mà tất cả lại không được như ý, trong phòng xuất hiện thêm một vị khách không mời chờ cô giải quyết.

Lý Trác Vân vắt chéo chân ngồi trên ghế salon, hai tay vắt ngang trên thành ghế, dáng vẻ như chính anh mới là chủ nhân của căn phòng này.

Anh chậm rãi quan sát cả căn phòng một lần, cất tiếng nói: “Thật là không ngờ, người đàn bà mà Lý Nghiễm Thời cưới dạo trước hoá ra lại là mẹ cô.”

Lệnh Mạn đứng tại chỗ, im lặng chống đỡ.

Lý Trác Vân nhếch miệng chế nhạo: “Không phải trước kia cô rất coi thường tôi sao? Tốn bao nhiêu công sức để tìm cách đuổi tôi ra khỏi nhà cô, bây giờ lại cố tình chen chân vào nhà tôi, cô và mẹ cô cũng thật là thích diễn trò.”

Cô coi thường cậu ta?

Có sao?

Quả thực khi đó cô cũng chỉ là một đứa nhóc mới lớn, thường xuyên lời chuyện con của hồ ly tinh ra giễu cợt cậu ta, nhưng mà sau đó...

Sau đó quan hệ của bọn họ còn chưa kịp tốt lên thì cậu ta đã được ông bà nội đón đi mất rồi.

“Cô nói chuyện đi, câm à?”

Đối với sự khiêu khích và giễu cợt của Lý Trác Vân, từ đầu đến cuối Lệnh Mạn đều giả bộ câm điếc.

Cũng giống như Lý Trác Vân, thực sự cô chưa bao giờ nghĩ tới đứa con trai độc nhất của vị Lý tổng trong truyền thuyết kia lại chính là cậu ta...

Vị trí của cô và Lý Trác Vân bị hoán đổi trong nháy mắt.

Thằng bé trai yếu ớt tứ cô vô thân trong trí nhớ ngày xưa, hôm nay đã trở thành một người kiêu ngạo, cao cao tại thượng, mà cô và Hạ Vũ Nhu, từ sân nhà lại biến thành kẻ đi ăn nhờ ở đậu.

Nếu như lúc này có thể hối hận, nhất định cô phải lựa chọn lại một lần nữa.

Khi đó không nên xa lánh ức hiếp Lý Trác Vân nhỏ tuổi.

Thời điểm Hạ Vũ Nhu muốn kết hôn lần hai, cô cũng sẽ không tùy tiện đồng ý như vậy.

Lý Trác Vân chỉ ở một lát thì rời đi.

Trước khi đi anh để lại một câu nói.

“Lệnh Mạn, vốn dĩ giữa hai chúng ta không có ân oán gì, nhưng nếu như ngày hôm nay cô và mẹ cô đã bước vào cửa nhà tôi, vậy thì hãy chuẩn bị tư tưởng cho thật tốt, chờ bị tôi coi thường cả đời đi.”

Lệnh Mạn vẫn không nói tiếng nào.

Nhưng bàn tay lại âm thầm xiết thành quả đấm.

Buổi tối, người vô cùng bận rộn như Lý Nghiễm Thời cũng tranh thủ về nhà ăn cơm, ông còn đặc biệt chuẩn bị một bàn tiệc để chiêu đãi Lệnh Mạn.

Trên bàn ăn, cả hai người đều rất khách khí với nhau.

Trước mặt Lệnh Mạn, người đàn ông năm mươi tuổi hô mưa gọi gió trong giới thương nhân lại mỉm cười thật hoà ái.

“Mạn Mạn à, mẹ con vẫn chưa nói cho ta biết con thích ăn cái gì, không biết đồ ăn tối hôm nay có hợp khẩu vị của con không?”

Lệnh Mạn cười nói: “Con không kén ăn, những đồ ăn tối nay cũng đều là món con thích cả, đã làm phiền dượng Lý rồi.”

Lý Nghiễm Thời phát phát tay: “Nói như thế làm gì, về sau chúng ta chính là người một nhà, con chớ khách sáo như vậy.”

“Vâng.” Lệnh Mạn cười cười, bung ly rượu lên: “Cảm ơn dượng đã chiêu cố.”

Lý Nghiễm Thời: “Tốt lắm, cụng ly nào!”

Hai người đang vui vẻ trò chuyện.

“Giả tạo.” Lý Trác Vân ngồi ở đầu kia của bàn ăn đột nhiên thốt lên một câu như vậy.

Lệnh Mạn nhìn sang, thấy mặt anh đầy vẻ chán ghét và khinh thường.

Cơm còn chưa ăn được mấy miếng, Lý Trác Vân đã bỏ đũa xuống, đứng dậy muốn rời đi: “Con ăn xong rồi.”

Ly rượu của Lệnh Mạn cứ như vậy mà lúng túng dừng lại giữa không trung, đặt xuống cũng không phải, mà bung lên cũng không xong.

Lý Nghiễm Thời nhíu mày, không giận tự uy, ông gọi Lý Trác Vân quay lại: “Giáo viên dạy lễ nghi của con dạy dở thế nào vậy, người khác còn chưa ăn xong, sao con có thể tự tiện rời chỗ?!”

“Người khác? Có ai ở đây sao?” Lý Trác Vân đảo mắt một vòng, trực tiếp làm lơ Lệnh Mạn.

Lý Nghiễm Thời giận dữ: “Lý Trác Vân! Con ăn nói như thế à!”

Lý Trác Vân nhún nhún vai: “Con chính là không muốn ngồi ăn cùng với cô ta mà thôi.”

Anh không để ý gì đến Lý Nghiễm Thời đang tức giận, cứ thế đi thẳng. Lệnh Mạn bĩu môi, không để bụng.

Trưa hôm nay bọn họ vẫn còn yên ổn cùng nhau tham gia sinh nhật của Sử Á Tùng, tại sao bây giờ lại ồn ào như vậy, đúng là không tài nào giải thích được.

Chắc là đang cố tình thể hiện ra trước mặt ba cậu ta đây mà.

Áu trĩ.

Không nể nang mặt mũi ba mình một chút nào.

Ở trước mặt Lệnh Mạn không tiện nổi trận lôi đình, Lý Nghiễm Thời cố gắng nén giận, một lát sau mới quay đầu lại nở nụ cười áy náy với Lệnh Mạn: “Xin lỗi, tiểu tử này không được dạy dỗ cẩn thận, đã làm con chê cười rồi.”

Lệnh Mạn lắc đầu một cái tỏ ý không sao.

Lý Nghiễm Thời thở dài, nói tiếp: “Chuyện năm đó ta cũng đã được nghe Vũ Nhu kể đại khái rồi, tiểu tử này ở nhà con một thời gian, cũng coi như là rất có duyên với hai người, vậy mà nó không những biết ơn mà báo đáp, lại còn bày ra cái thái độ tởn tộ như vậy, nhất định ta sẽ giáo dục lại nó thật nghiêm khắc.”

Lệnh Mạn nhẹ giọng nói: “Không sao đâu, Tiểu Vân vẫn còn nhỏ, sau này sẽ dần dần hiểu chuyện hơn.”

Hai người tiếp tục ngồi xuống ăn cơm tối, lại trò chuyện thêm một lát, đột nhiên Lý Nghiễm Thời nhắc đến: “Đúng rồi, tuần tới có một buổi dạ tiệc, mẹ con đã nói với con chưa?”

“Dạ tiệc?” Lệnh Mạn ngơ ngác lắc đầu: “Mẹ con chưa hề nói gì cả.”

“Ừ, vậy bây giờ ta nói cho con cũng không khác gì. Đến hôm đó cả nhà bốn người chúng ta sẽ cùng đi với nhau, tuần này con chuẩn bị trước một chút, mẹ con luôn bảo là chờ con về để đi dạo phố cùng bà ấy, chọn giúp bà ấy một cái váy thật đẹp.”

Nhìn nụ cười thật lòng của Lý Nghiễm Thời, thật giống như là ông thực sự rất yêu Hạ Vũ Nhu.

Lệnh Mạn nhìn thấy vậy thì cũng coi như là yên lòng, gật đầu: “Vâng, cảm ơn dưỡng Lý.”

“Còn có cái thằng Lý Trác Vân này nữa!” Lý Nghiễm Thời đầu đầu dùng tay gõ gõ xuống mặt bàn: “Tuần này ta phải nhốt nó ở nhà, không cho phép nó đi đâu hết, phải bắt nó học bù thêm mấy giờ học lễ nghi, tránh làm mất mặt ta ở dạ tiệc.”

Lệnh Mạn không nói gì nhưng trong lòng có chút hả hê.

Buổi sáng ngày hôm sau, Hạ Vũ Nhu từ bệnh viện quay về.

Khi Lệnh Mạn vừa mở mắt ra, quả nhiên ngửi thấy hương thơm của canh xương hầm.

Vì là ngày đầu tiên đến đây nên cô vẫn có chút không thích ứng được với hoàn cảnh mới, cô rửa mặt lâu hơn mấy phút so với ngày thường, chờ khi cô chậm rãi bước xuống nhà, Hạ Vũ Nhu đã chuẩn bị xong một bàn ăn sáng phong phú.

“Nhanh, nhanh tới nếm thử xem tay nghề của mẹ có tiến bộ hơn hay không!” Hạ Vũ Nhu đeo tạp dề, gọi Lệnh Mạn ngồi xuống bàn ăn.

Lệnh Mạn vron vai, nói: “Mẹ, mẹ vừa về đã lại làm việc, mẹ không mệt hả?”

“Không sao, mẹ không mệt chút nào!” Hạ Vũ Nhu múc cho cô một bát canh, đặc biệt vớt thêm một cục xương thật to: “Thất lưng của con thế nào rồi? Có còn đau nhiều lắm không?”

“Tốt hơn rất nhiều rồi.” Lệnh Mạn cúi đầu xuống uống một hớp canh thật lớn, cảm thấy rất thoải mái: “Tuyệt, uống thật là ngon!”

Hạ Vũ Nhu cười híp mắt, gấp thêm thức ăn cho cô: “Đây nữa, nếm thử cả món này nữa!”

Hai mẹ con đang ăn sáng vui vẻ hoà thuận thì Lý Trác Vân mang theo khuôn mặt lạnh lùng đi xuống.

Hạ Vũ Nhu thấy anh, vừa vui mừng vừa thân thiết gọi một tiếng: “Chao ôi, Tiểu Vân đã cao như vậy rồi!”

Bà quay đầu sang nhìn Lệnh Mạn, cảm thán: “Dì nhớ lúc ấy con vẫn còn chưa cao bằng Mạn Mạn, thời gian trôi qua thật là nhanh, chớp mắt một cái con đã trở thành một chàng trai cao lớn rồi.”

Lý Trác Vân làm như không nghe thấy gì, mắt nhìn thẳng đi xuống lầu, cầm một cốc sữa bò trên mặt bàn, ngửa đầu lên uống ừng ực, một hơi cạn sạch.

Hạ Vũ Nhu cẩn thận quan sát anh: “Dì là dì Hạ, con có còn nhớ đi không?”

Lý Trác Vân đặt cốc xuống, cầm lấy mấy miếng bánh mì cho vào miệng cắn, sau đó quay đi.

Hạ Vũ Nhu: “...”

Lệnh Mạn vui vẻ nhìn anh đi ra cửa, thầm nghĩ bụng: Lá gan của tiểu tử này cũng thật là lớn, ngày hôm qua ba cậu ta vừa mới cấm cậu ta ra ngoài xong, vậy mà hôm nay đã không kìm được mà lao đi rồi.

Cô thu hồi tầm mắt, nhìn về phía Hạ Vũ Nhu: “Sao mẹ phải ân cần với cậu ta như vậy? Mặt nóng dán vào mông lạnh.”

Thế nhưng dường như Hạ Vũ Nhu cảm thấy chẳng có gì to tát: “Không sao đâu, Tiểu Vân vẫn còn nhỏ, nam sinh vẫn thích tỏ vẻ lãnh khốc mà.”

Bà ngồi xuống bàn tiếp tục ăn sáng, lại nói tiếp: “ Dù sao thì bây giờ thằng bé cũng là con trai trên danh nghĩa của mẹ, tất nhiên là mẹ sẽ phải chú ý đến nó.”

Lệnh Mạn: “Mẹ coi cậu ta là con trai, nhưng cậu ta cũng đâu có coi mẹ là mẹ.”

Nhắc tới chuyện này cô liền cảm thấy bức bối: “Mẹ gả cho ba của Lý Trác Vân, tại sao không chịu nói trước với con một tiếng?”

Hạ Vũ Nhu rất vô tội: “Mẹ cũng đến đây rồi mới biết mà, từ trước đến nay mẹ chưa từng được gặp con trai ông ấy, ngay cả hôn lễ thằng bé cũng không tham gia, sao mẹ có thể biết thằng bé là ai chứ?”

“Vậy sau đó thì sao? Tại sao sau đó mẹ biết rồi mà cũng không chịu nói cho con biết!”

“Mẹ không nói cho con sao? Mẹ nhớ rõ ràng đã từng nói với con rồi mà.”
Hạ Vũ Nhu buồn bực gãi đầu: “À nhớ ra rồi, lần đó bỏ mẹ quên nồi canh, đang nói chuyện với con thì cúp điện thoại, quên mất...”

Lệnh Mạn dờ khóc dờ cười: “Mẹ, đến bao giờ thì mẹ mới có thể chú tâm được đây?”

“Cái này cũng không thể trách mẹ, lúc ấy mẹ thấy hình thằng bé trong thư phòng của dưỡng Lý con, hỏi thử mới biết thằng bé có quan hệ với ông ấy. Nhưng mà mẹ vẫn chưa trực tiếp gặp thằng bé, nói là đi du lịch tốt nghiệp, đây cũng là lần đầu tiên mẹ gặp thằng bé ở nhà.”

Lệnh Mạn xoa xoa huyết thái dương.

Bây giờ thì cưới cũng cưới rồi, cũng đã đăng ký kết hôn, còn có thể làm sao.

Chỉ có thể nhận mệnh.

Thế nhưng sau này muốn gia đình hoà thuận thì chắc chắn sẽ là một khó khăn không nhỏ.

Cô đập phá nhà của Lý Trác Vân, bắt cậu ta đi, còn hù dọa sẽ đem vứt cậu ta vào chuồng cạp ở vườn thú, sao cậu ta có thể bỏ qua hiềm khích lúc trước để làm em trai ngoan của cô chứ.

Rõ ràng là không thể.

Ánh mắt Hạ Vũ Nhu không tốt, đã vậy rồi mà vẫn còn cố ý truy hỏi: “Hôm qua con đã chào hỏi Tiểu Vân chưa? Thằng bé vẫn còn nhớ con chứ?”

“Vâng.” Lệnh Mạn buồn buồn đáp.

“Sao rồi sao rồi? Các con ở chung một chỗ có tốt không?”

Lệnh Mạn cười “Ha ha ha ha” một trận: “Vâng, cực kỳ tốt.”